Hinkemann - dijagnoza stanja

KRIZA POSTAJE PU

Hinkemann, po drami *Njemački Hinkemann* Ernsta Tolera, Zagrebačko kazalište mladih, režija Igor Vuk Torbica

Piše: **Nataša Gvozdenović**

Predstava *Hinkemann* se igra na jednom prostranom uglačanom žutom plesnom podijumu. U dnu scene velikim slovima piše HINKEMANN - kao dijagnoza. Dijagnoza vremena i sveta, jer svakako govorimo o duhovnoj kastraciji i jednom svetu pervertiranih vrednosti.

Prostor za razmišljanje

U samom tekstu je intervenisano, s tim da je do interpolacija došlo tokom proba, kaže reditelj Igor Vuk Torbica, "to je jedan od tekstova koji daje slobodu interpretacije i to može biti i zamka".

"Hinkemann nema dobru oštru dramsku strukturu, ono što mi zovemo dobro skrojen komad, ali ima duh vremena i meso koje onda trebaš uhvatiti i umiksati u ovo vrijeme jer on govori o svima nama. Hinkemann jeste dijagnoza stanja, cijelo društvo je ono što je Hinkmann - ne organska i fizička kastracija, nego duhovna i moralna sakatost... odstranjenost od vitalnosti i životvorne energije", zaokružuje priču reditelj.

Sjajnu muziku su uradili Nenad i Alan Sinkauz i ona je kao i u prethodnim Torbičinim predstavama trenutak pročišćenja

Sjajnu muziku su uradili Nenad i Alan Sinkauz i ona je kao i u prethodnim Torbičinim predstavama trenutak pročišćenja, prostor u kojem se razmišlja.

Hinkemanna igra Rakan Rushaidat. Uloga je vrlo aktivna, on trpi ogroman socijalni pritisak koji ga čini onim što jeste. Rushaidat ga igra vrlo intimno,

UT U MOGUĆNOST

razumljivo, "bilo je potrebno da ga tako igram", kaže glumac, "da bi se ljudi lakše identifikovali s njim, da ne bude obilježen kao ekstremni izolirani slučaj, jer to je problematika koja se tiče mnogih".

Komad svakako dijagnostifikuje jednu poraznu, mračnu dijagnozu društva, ali je istovremeno to dijagnoza koja pokreće, ona ne vodi u rezignaciju

Posebna je uloga Majstora Ceremonije kojeg igra Ozren Grabarić. To je jedan macambre klovn, koji upravlja tim pervertiranim svetom. "On ne vjeruje ni u šta osim u ništavilo", kaže Grabarić, "taj lik se u originalu provlači kroz dvije, tri scene, a ovdje je kičma, mračni klaun koji lagano vodi cijelu stvar. Pitanje koliko je on u Hinkemannovoj glavi, koliko je stvaran… Ovo je svakako kompleksna predstava", zaključuje Ozren Grabarić, koja postavlja prava pitanja ratnih invalida, kulturne industrije svijeta i publike koji iz te industrije nastaje.

Slikajući tamu

Igra čitavog ansambla je složna, vrlo disciplinovana, puna međusobne podrške.

"Probe su počele tako što smo prve dve nedelje imali različite vježbe koje su služile da se oformi Hinkemann ansambl", kaže dramaturginja Katarina Pejović. Dramska struktura komada je čvrsta, ali ima, kako objašnjava Pejović, džepove slobode koji omogućavaju glumcima svojevrsno džeziranje.

"Komad je napisan 1921. godine i od tada ništa se bitno nije promenilo, premda mi imamo utisak da je 20. vek prepun senzacija. Ali, suštinski u sadržaju onog što treba da bude neka kolektivna svest o tome gdje smo šta smo i šta radimo jedni drugima - tu se nije mnogo promenilo", uočava dramaturginja.

Komad svakako dijagnostifikuje jednu poraznu, mračnu dijagnozu društva, ali je istovremeno to dijagnoza koja pokreće, ona ne vodi u rezignaciju. "Svima je jasno da su modeli koje imamo potrošeni, a šta je ono što će doći, ne vidi niko", kaže Katarina Pejović i otvara dilemu: "Pitanje je kako preživeti taj interregnum."

Slikajući tamu, predstava *Hinkemann* Zagrebačkog kazališta mladih ostavlja prostor svetlu, u kojem uočavamo da je paradoks ključ po kojem živimo. Tada kriza postaje put u mogućnost. ■